

vgradi in izgine pod ometom kamen v mostu ali v oboku nad vrati. Kamenosilec je to in bo ostal; samo tisti, ki je doživljal gradnjo in sodeloval v njej, ga pomni in pozna njegovo delovanje. Slovenska akademija znanosti in umetnosti se bo s hvaležnostjo spominjala vsega, kar ji je v desetletjih vestnega in tvornega dela dal njen upravni direktor dr. Leo Baebler.«

Dr. Leo Baebler je bil tudi alpinist, smučar, velik športnik in zavzet ljubitelj narave. V desetletju pred drugo svetovno vojno je bil eden naših najvidnejših plezalcev, uveljavil se je tudi kot smučarski tekmovalac in v več disciplinah

dosegel vrhunske rezultate. Goram je ostal zvest vse življenje.

Tudi krajev, kjer se je rodil in preživljal svoje otroštvo, ni pozabil. Ob najinem prvem srečanju se je, neposreden kot je bil, predstavil za Žirovca, se spomnil »stare šole«, kmalu zatem pa se natančno zanimal za pot iz Žirov preko Lednice v Mrzli vrh (kamor se preko Sivke pride tudi v Ledine) in spet drugič govoril o načrtu, da bo obiskal izvir poljsanske Sore. Toda te drobne želje ni več mogel uresničiti.

Kot osebnost velikih človeških lastnosti bomo dr. Lea Baeblerja vsi, ki smo ga poznali, ohranili v zvestem spominu.

M. S.

SPOMINI IZ MLADIH LET

Naša Marjana

Ločani so ji rekli Balantova Marjana. Štiriintrideset let je skrbela za osem krav in šest prašičkov. Kadar je opravila delo v hlevu, je prišla pomagat moji mami v gostilniško kuhinjo. Bila je zelo spretna in mama jo je želela naučiti kuhati, za delo v hlevu pa bi dobili drugo dekle.

Toda Marjana je odločno rekla: »Ne!«

»Zakaj pa ne?« jo je vprašala mama.

»Zato, ker je ljudem težko ustreči. Enemu je jed prekisla, drugemu preslana. Kravam in prašičkom pa samo vržem krmo in so tiho,« se je odrezala.

Njeno najljubše darilo za praznike je bil njuhanec. Ko sem nekoč prišla v hlev, je pravkar močno kihnila in tudi meni je ponudila škatlico z njuhancem: »Potegni v nos, da te ne bo glava bolela. Tudi mene nikdar ne boli,« je rekla.

Otroci smo se radi igrali skrivalnice in se podili po dvorišču, kjer smo imeli dovolj prostora. Najbolj zanimiv pa se nam je zdel hlev, kjer je naša Marjana redila krave in prašičke. Zapodili smo se tja, a že smo iz kota zaslišali močan Marjanin glas: »Mršne! Vse krave mi bodo zdvijale! Tam so vrata, poberite se ven!«

Tako, vidite, je Marjana skrbela za svoje ljube kravice.

Stric Urban

Ko smo bili še otroci, smo se najbolj veselili košnje o kresu. K nam je prišel kosec, stric Urban z Žabnice in nas razveseljeval s svojim pripovedovanjem.

Pravil je, da je nekoč ravno deževalo in ker je streha na njegovi hiši močno puščala, je ležal za pečjo z velikim odprtim dežnikom. V hišo vstopi ciganka in mu začne naštevati, kaj vse bi rada imela.

»Dajte mi malo hleba!«

»Dobro,« ji odgovori Urban.

»Dajte mi jaja i mleka!«

»Dobro,« zopet privoli stric.

»Dajte mi slanine!«

»Dobro,« reče Urban, a nenadoma poskoči iz zapeka in zavpije: »Baba, če ne boš šla, te bom ubil!«

Ciganka je zbežala in po vsej vasi govorila: »Tam je pa en trapast dedec.«

Stric Urban je tudi stavil na loteriji. Nekoč je dobil sporočilo iz Ljubljane, naj prinese srečko in pride po denar. Ko mu je bančnik našteval četrto milijona, je Urban rekel: »Gospod, saj je že dosti.«

Bančnik si ni dal dvakrat reči in je spravil preostali denar v svoj žep.

Naš očka

Naš očka je najraje jedel mlade pečene golobčke, ki jih je sam gojil. Nekoč sem mu za kosilo spekla dva golobčka in ju postavila na mizo pod kostanj. Poklicala sem ga h kosilu.

Ker ni takoj prišel, je dobil na mizi prazen krožnik, pod klopjo pa se je mastila njegova tigrasta muca. Oče je prišel v kuhinjo in se tako smejal, da smo se začeli smejati vsi, čeprav nismo vedeli zakaj.

Nekega sončnega poletnega jutra nas je poklical: »Dorica, Miloš, Anica, Igo,

Jožica, Ivica! Sedite na zapravljivček, gremo na travnik!»

Peljali smo se čez Mestni trg. Opazovala sem lepe loške hiše, nato sem vprašala: »Očka, kdo v Loki je najbolj bogat?«

Dobila sem odgovor: »Tisti, ki mu zadostuje to, kar ima.«

Za vse življenje sem si zapomnila, da moram biti zadovoljna s tem, kar imam.

Pripis: Ločani mi pravijo Balantova Dorica, sedaj sem pa

Dora Plestenjak

DROBNE ZANIMIVOSTI IZ ARHIVOV

Slavno županstvo v Škofji Loki

Končno podpisani ubogi revež in vaš občan si najponižnejše dovolim slavnemu županstvu, zavoljo mojega prikrajšanja ob pretečenih praznikih na mesu in kruhu, tudi dnini, kakor tudi zaradi ostudnega zmerjanja od strani g. nadstražnika Kermca, sledečo prošnjo predložiti:

In sicer nisem dobil v praznikih ne mesa in ne kruha, kakor so dobili drugi ubogi, potem sem delal in strgal blato po glavnem trgu več kot en celi dan brez prejema kake plače, in ko sem jaz to vse g. Kermcu naznanil, mi on pove, da jaz ne bom od vsega tega nič prejel, ker sem prepozno na delo prišel. Jaz pa sem gos. Kermcu povedal, da me tako hudo roka boli, da zavoljo bolečin nisem pravočasno na delo prišel. Nato pa me je gosp. Kermc začel zmerjati z besedami: lump, pijanec, baraba grda. Jaz na tako zmerjanje nisem molčal in sem mu reagiral z besedami: »Jaz le pijem, vi pa kar požirate žganje, saj sem vas že večkrat videl.« Potem sem šel jaz, ker sem imel doma sv. obhajilo, naravnost domu.

Jaz torej prosim slavno županstvo, naj mi po lastni moči pripomore, da dobim tudi jaz ono malo miloščino, kakor so drugi reveži, in tudi zaslužen dnevnik, kakor tudi zadostenje za grdo razžalenje moje osebe.

Iz globokim spoštovanjem vaš ubogi revež in občan

Jurij T...

V Škofji Loki, 26 aprila 1915.

Občinskemu svetovalstvu v Škofji Loki

Predpisani stanujem v Karlovcu št. 15 in sem že tri mesece nezmožen za delo. Ker imam v rokah revmatizem in neprebavljiv želodec, še tri otroke za redit, zato mi ni mogoče za živeti. Zato si upam prositi mestno svetovalstvo, da bi mi naklonili nekaj mesečne podpore.

Luka F...

Škofja Loka 14. 9. 1915.

Slavnemu mestnemu županstvu v Škofji Loki

Dne 1. maja t. l. proti večeru začelo se je iz dimnika v hiši Rogine pl. Levičnik v Škofji Loki št. 41 tako kaditi, da je mislil stražnik Alojz Kralj, da je v dimniku ogenj nastal.

Na to obvesti stražnik Kralj načelnika od gasilnega društva gospoda Ivana Debeljaka, da najberzje bo v omenjenemu dimniku ogenj nastal.

Debeljak se poda takoj na lice mesta in zapazi, da je dimnik prav v slabim stanu, ker je na vse strani tako razpočen, da bi lahko ogenj vun prišel.

Frančiška Kadivc, katera je kot oskrbnica v omenjeni hiši, je bila v tem slučaju opozorjena, da naj dimnik popravi, začela je Debeljaku tako nazaj besedovati, da je mogel kar stran iti.

Levičnik nima polovice spodni del strehe nobenega kapnega žleba, ker kapna voda na javno ulico teče, tako da se vsi ljudje pritožujejo.

Mestno stražništvo v Škofjiloki
dne 2. maja 1907

Anton Kermc
nadstražnik

Zbral France Stukl